

## AJÁNDÉK

A sötét egyetemi épületben  
a kő sem konghat nálam üresebben.  
Meg nem melegít három emelet,  
de mint a fagyos folyosók az udvart,  
az ürességem átölelve úgy tart,  
úgy őrzi mellemben a hideget.

Késő van, ősz van, korai sötétség,  
villanycsillag hozza föl itt az estét.  
Feléje tart botján egy sánta lány,  
s fényébe ér. Mint karón nyíló rózsák  
világot arcán úgy vet rám a jóság,  
s már nem vagyok egyedül igazán.

Egészségesen és mozgásra készen  
tekintetében magam benne érzem:  
a sínbe húzott, nyúzott kicsi láb,  
mely fáradt botja hegyén alig lép túl,  
lassú meleget hozott ajándékul.  
a dermedt szívben olvadást csinált.

A szeme rajtam, állunk, — nem szökünk el  
egymásra érző egész életünkkel.  
Szép tiszta arc, magában is magány,  
— mert vak szerelmet kérlek e szelídség,  
hogy fél testét feledni megsegítsék,  
— szép tiszta arccal néz reám a lány.

*Rozgonyi Iván*

## ÚTON

Ezer lélegzetvétel ez az út,  
tetők meg fák között emel a dombhát.  
A felhős égbolt végre meglazult  
s e nagy tüdőben suhognak a bordák.

Amit beszéltünk, minden szó hazug,  
ezért barátom alig gondolok rád,  
barátságatlan évad szava zúg  
s kibeszéli az árva lélek dolgát.

Ki tárulni oly hasztalan akart,  
a tisztuló ég engem betakart:  
— szelek rajzolják magukat a földre,

a lombok árnya úgy nő, mint a sás,  
megmozdul, ami láthatatlan főd be  
s lábamnál táncba kezd a suhogás.

*Rozgonyi Iván*